

VELIKONOCE

V OTÁZKÁCH A ODPOVĚDÍCH

PROČ SE VELIKONOCE SLAVÍ PŘI PRVNÍM JARNÍM ÚPLŇKU ?

Slavení Velikonoc se odvozuje z židovské tradice. Ta byla spojena se dvěma svátky, které souvisejí s obnovou přírody. Prvním z nich byl svátek pastevecký - na jaře se rodí nová zvířata. Druhým byl svátek zemědělský, který je spojen s nekvašenými chleby a pálením prvního snopu úrody. Pro pastevce i zemědělce byl první jarní úplňk začátkem nového roku, a tedy i nového života.

Židé pak před cca 3500 lety dali svátku jara nový význam svátkem Paschy: oslavou vyvedení židovského národa z egyptského otroctví.

Současný význam pak Velikonoce dostaly Kristovou smrtí a zmrtvýchvstáním přede dvěma tisíci lety: láska a život jsou silnější než smrt. Hrob není konečnou stanicí života. Pouta, která brání našemu životu, se rozvazují. Skrze vzkříšení objevujeme nový život.

PROČ JSOU VELIKONOCE NEJVÝZNAMNĚJŠÍM KŘESŤANSKÝM SVÁTKEM ?

Protože je to svátek toho největšího tajemství křesťanského života - tajemství Boží lásky, která se projevuje v tom, že Ježíš Kristus jako Boží Syn pro nás dává svůj život a tento život mu je vrácen ve zcela nové podobě a v úplně jiné dimenzi. Z toho pro nás plyne jistota, že Bůh má každou lidskou situaci v ruce a pokud je člověk ochoten mu jinabídnout, Bůh ji může proměnit.

PROČ SE NĚKTEŘÍ LIDÉ NA VELIKONOCE NETĚŠÍ TAK JAKO NA VÁNOCE ?

Vánoce - na rozdíl od Velikonoc - jsou dnes spojeny s rodinnou tradicí pohody, obdarování, lidské štědrosti, dělení se s druhými lidmi. Je v nich podstatně zdůrazněná rovina horizontální (mezilidská).

Velikonoce nás však mnohem víc soustřeďují na to, co Bůh dělá pro člověka - mají vertikální rozměr. A to je pro člověka mnohdy méně „uchopitelné“, a tudíž náročnější, protože to od něj mnohem víc žádá.

Velikonoce jsou ale ze své podstaty svátky neuvěřitelné radosti a volného vydechnutí.

MŮŽE PŘÍBĚH VELIKONOC NĚČÍM OSLOVOVAT I DNEŠNÍHO ČLOVĚKA?

Všechny ty události mají hlubokou lidskou dimenzi. Týká se to každého z nás. S každou postavou se člověk může identifikovat - v každé té postavě může člověk nalézt sám sebe.

Jan je samozřejmě výrazem naší touhy po Ježíšově blízkosti i Ježíšova příklonu k člověku;

Jidáš je kusem nás, když zrazujeme druhé, když zrazujeme Boha, když zrazujeme sebe;

Petr je ten, který nahlíží svoji slabost, který je schopen této slabosti v dané chvíli nejenom litovat, ale uvědomit si její důsledky, a který najednou vidí své jednání a život v úplně novém světle.

Tak bychom mohli pokračovat, protože tyto situace se v našem životě opakují. Můžeme jít s Ježíšem Křížovou cestou, vždyť každý z nás má za sebou nějaký příběh utrpení způsobeného druhými lidmi, nesmyslností, ztrátou naděje, toho strašného smutku, že nevidí Boha. Když Ježíš volá na kříži „Bože můj, proč jsi mě opustil?“, je to výraz toho, co každý z nás přece zná, když se potácí, když není schopen svoji situaci zvládnout a když má pocit, že ho Bůh opustil.